

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.499 van 9 december 2014
in de zaak A. 212.954/X-15.849.**

In zake : Jean-Louis DEPOORTERE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Deborah Smets
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6, bus 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 juni 2014, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand van 23 april 2014 houdende de “vaststelling van een ontwerp van lijst als monument te beschermen tuin naar ontwerp van Russell Page en Jacques Wirtz met residentiële villa en tuinhuis/badhuis in Kortrijk”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroot heeft een verslag opgesteld.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2014.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Alain Coppens, die *loco* advocaten Steve Ronse en Deborah Smets verschijnt voor verzoeker, en advocaat Samuel Mens, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Ann Van Mingeroot heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker is mede-eigenaar van een perceel gelegen te Kortrijk, Wolvendreef 28, kadastraal bekend sectie E, nr. 278/m (hierna: verzoekers perceel).

4. De villa op verzoekers perceel wordt opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed gevoegd bij het besluit van de administrateur-generaal van het agentschap Onroerend Erfgoed van 28 november 2013.

5. Na beroep tegen het weigeringsbesluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk van 9 december 2013 weigert de

deputatie van de provincie West-Vlaanderen, bij besluit van 3 april 2014, op haar beurt de voor verzoekers perceel aangevraagde verkavelingsvergunning.

6. Op 23 april 2014 neemt de Vlaamse minister, bevoegd voor het onroerend erfgoed, het bestreden besluit waardoor “de tuin naar ontwerp van Russell Page en Jacques Wirtz met residentiële villa en tuinhuis/badhuis” op verzoekers perceel worden opgenomen in de ontwerplijst van te beschermen monumenten.

IV. Onderzoek van de vordering tot schorsing

7. Overeenkomstig artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State (hierna: RvS-Wet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement prima facie kan verantwoorden.

Spoedeisendheid

Standpunt van de verzoeker

8. In het verzoekschrift wordt het volgende aangevoerd:

“Verzoekende partij ent de hoogdringendheid in eerste instantie op het gegeven dat hij door de bestreden beslissing wordt ‘vastgezet’ in een situatie die hij koste wat het kost wilde vermijden.

Gedurende een verkavelingsprocedure werd hij geconfronteerd met het voornemen van verwerende partij om zijn mede-eigendom te beschermen. Gelet op de weigeringsbeslissing van de deputatie had verzoekende partij de intentie een nieuw verkavelingsdossier in te dienen. Ten gevolge van het voorlopig beschermingsbesluit (vooral met betrekking tot de tuin) wordt hij hierin ernstig geblokkeerd.

Eveneens wordt verzoekende partij gedwongen te voldoen aan de vereisten en gevolgen die met dergelijk voorlopig beschermingsbesluit gepaard gaan. Verzoekende partij heeft thans de verplichting de gehele mede-eigendom in stand te houden in de toestand waarin de mede-eigendom zich bevond op het ogenblik van de voorlopige bescherming.

Meer nog, uit het voorlopig beschermingsbesluit kan worden afgeleid dat verzoekende partij de mede-eigendom - en meer specifiek - de tuin dient te herstellen in een vroegere toestand. Het hoeft geen verdere uitleg dat dit gepaard gaat met enorme financiële lasten. Dergelijke situatie is onhoudbaar, nu verzoekende partij het pand niet bewoont.

Verzoekende partij kan - zo lang het voorlopig beschermingsbesluit blijft bestaan - niets meer ondernemen met een vervallen en leegstaand pand.

[...] Nog dient te worden opgemerkt dat verwerende partij binnen het jaar een definitief beschermingsbesluit dient te nemen. Er bestaat een reëel risico dat er in de annulatieprocedure tegen de bestreden beslissing op dat ogenblik nog geen eindarrest zal zijn. Verzoekende partij zal dan geconfronteerd worden met nog een nieuwe beslissing die op de thans aangevochten, en daarenboven onwettige, beslissing zal gesteund zijn. Op dat ogenblik dienen 2 onwettige beslissingen te worden aangevochten. Dit kan worden vermeden middels een schorsingsprocedure.

[...] Verzoekende partij heeft er alle baat bij dat voorliggende bestreden beslissing zo snel mogelijk wordt geschorst en geeft dan ook zonder meer blijk van het bestaan van spoedeisendheid.”

Beoordeling

9. Het bestreden besluit heeft een zeer tijdelijke uitwerking. Die uitwerking is, gelet op artikel 5, § 7, van het decreet van 3 maart 1976 ‘tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten’ beperkt tot twaalf maanden vanaf de kennisgeving van het besluit, termijn die slechts één maal met ten hoogste zes maanden kan worden verlengd. Het besluit vervalt overeenkomstig artikel 7 van het voornoemde decreet van rechtswege indien vóór de einddatum van de voorlopige bescherming geen besluit tot definitieve bescherming is genomen. De voorlopige bescherming is een eerste stap in de beschermingsprocedure. Zij luidt een fase in waarin de adviezen van diverse instanties worden ingewonnen en waarin de betrokken eigenaars, erfpachthouders, opstalhouders en vruchtgebruikers hun opmerkingen en bezwaren kunnen doen gelden en waarin de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen een met redenen omkleed advies uitbrengt. In dit licht is de omzetting van de voorlopige bescherming in een definitieve bescherming geen automatisme of vanzelfsprekendheid. Hoe dan ook kan de definitieve bescherming in voorkomend geval zelf het voorwerp van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring worden.

Ten gevolge van het bestreden besluit ondergaat verzoeker essentieel kortdurende en provisoire effecten.

10. De voorwaarde van het spoedeisend karakter is een schorsingsvoorwaarde die afzonderlijk onderzocht moet worden. De onwettigheden die tegen het bestreden besluit worden aangevoerd zijn op zich geen reden om het bestaan van spoedeisendheid te aanvaarden.

11. Het komt er voor een verzoeker die beweert dat de zaak te spoedeisend is om de uitkomst van het annulatieberoep te kunnen afwachten, op aan om van die urgentie te overtuigen aan de hand van de concrete feiten die hij in zijn vordering aanvoert.

Naar eis van artikel 17, § 2, RvS-Wet moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de nadelige gevolgen die een tenuitvoerlegging van het bestreden besluit voor hem persoonlijk veroorzaken.

De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

12. Wat betreft het vermeende “ernstig geblokkeerd” zijn van de situatie kan vastgesteld worden dat verzoeker het bij een algemene bewering laat die bovendien in het licht van de gegevens eigen aan voorliggende zaak sterk gerelativeerd dient te worden. Met de verwerende partij kan immers worden

vastgesteld dat het pand gedurende meer dan vijf jaar te koop gestaan heeft. Een verkavelingsaanvraag werd geweigerd omdat een milieueffectenrapport-screening ontbrak en verzoeker zou nu de intentie hebben een nieuwe verkavelingsaanvraag in te dienen.

13. Wat betreft verzoekers bewering dat het bestreden besluit “enorme financiële lasten” meebrengt, zij ook hier vastgesteld dat hij dit met geen enkel concreet gegeven aantoont. De loutere opmerking dat dit “geen verdere uitleg [hoeft]” volstaat niet. De noodzaak om gedurende de geldigheidstermijn van het bestreden besluit het voorlopig beschermde goed te onderhouden en in stand te houden toont op zich niet aan dat het bestreden besluit “enorme financiële lasten” in zijnen hoofde zou veroorzaken.

14. Het loutere gegeven dat in de onderhavige zaak eventueel nog geen eindarrest zal zijn uitgesproken vooraleer het definitief beschermingsbesluit wordt genomen, wat voor verzoeker het nadeel meebrengt dat hij “2 onwettige beslissingen” moet aanvechten, volstaat evenmin om het spoedeisend karakter aan te tonen.

15. In de gegeven omstandigheden kan hetgeen in het verzoekschrift wordt aangebracht niet overtuigen van de urgentie van de zaak.

16. Hieruit volgt dat niet voldaan is aan één van de opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen. Die vaststelling volstaat om de schorsingsvordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negen december 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust